

גיליון 1543
19.7.2019

כנגד כל הסיכויים: סיפור השיקום המופלא של אופק אשר

עיר שלמה התפללה בינואר 2018 להחלמתו של הנער בן ה-15 שספג פגיעת ראש קשה כאשר נפל מאופניים חשמליים. בראיון מיוחד מספרת אמו חני על הרגעים הקשים, על הייאוש והתקווה, ועל החזרה לשגרה מבורכת

מאת טל סרוסי, עמ' 32

"רעדתי מפחד ובעלי אמר לי:

תאמיני

מהנשמה

שהכל יהיה

בסדר"

שנה וחצי לאחר שנפצע קשה
כאשר נפל עם אופניים
חשמליים, וכנגד כל הסיכויים,
הנער אופק אשר חזר לתפקוד
מלא. "נשארתי אופטימית
כל הזמן, היינו חייבים להיות
אופטימיים", מספרת אמו חני
בראיון מרגש

מאת טל סרוסי

שעות ארוכות מאוד עבור ההורים שעברו רגעים קשים מאוד בחדר ההמתנה.
עם סיום הניתוח הועבר אופק ליחידה לטיפול נמרץ בשניידה. הוריו חיכו שיתעורר, ידעו שהוא בסכנת חיים והבינו כי פגיעה מוחית קשה כזו עלולה לגרום לנכויות שונות. אמו של אופק, חני, זוכרת היטב את הרגע בו פקח עיניו ואת הרגע בו החל לדבר. כעבור תשעה ימים כבר עבר להמשך טיפול במחלקה. בבית החולים זוכרים איך אמו הגישה לו את האייפד שלו והוא הקיש בקלות את הקוד, כמו גם את שם הרופא מהתג שעל בגדיו.

אפשר בהחלט לומר שבמשך תקופה ארוכה ליוותה עיר שלמה את אופק. רבים התעניינו, התפללו והציעו סיוע. תהליך ההחלמה של אופק לא היה פשוט. שבועיים לאחר התאונה, הועבר אופק להמשך טיפול בבית לוינשטיין. לאחר שלושה חודשים חזר לחדר הניתוח בשניידה, שם הוחזרה לו עצם הגולגולת. אופק טופל בבית לוינשטיין כמה חודשים נוספים ומשם שוחרר לביתו בכריאות מלאה, וזאת למי רות שמפגיעת ראש כזאת קשה להשתקם.

"אנו מאוד שמחים על החזרה שלנו לשגרה סוף סוף", אומרת אמו חני בראיון מיוחד למלאבס. "יש לאופק ועדה רפואית עוד שבועיים בצבא. הוא קיבל פטור ואנו רוצים שהוא יעשה צבא. ברור לנו שאם הוא יעשה אז זה יהיה רק בהתנדבות. ישבנו מול הרופאה המלווה שלו שמילאה את השאלון לצבא. היא אמרה שהיא ממלאת את הרוח ושיש לה צמרמורת. היו לה דמעות בעיניים".

אני מבין שאת מרגישה שקיבלת את החיים של אופק מחדש.
"ברור. הוא היה ממש בסכנת חיים, והיום הוא נער רגיל לגמרי, שעושה הכל רגיל. התאונה התרחשה בינואר 2018 והוא השתחרר ביוני 2018 מבית לוינשטיין. בחופש הגדול של שנה שעברה הוא השני לים את חומר הלימוד. הוא למד באנקורי והם דאגו ללמד אותו באופן פרטני את מה שהפסיד. בהתחלה הוא לא יכול היה להיכנס למערכת של כיתה, אז הם היו עושים לו שיעורים פרטיים. למעשה התאונה התרחשה חודשים בודדים לאחר שהתחיל ללמוד באנקורי. הם ליוו אותו לאורך כל השיקום, והתלמידים הגיעו לעשות אצלו הפנינג פורים בבית לוינשטיין, ובכלל, כל שבוע בכלל היו מגיעים אנשי הצוות המלמד לבקר אותו".

חני משחזרת את הרגעים הראשונים לאחר התאונה, רגעים בהם עוד קיוותה שמדובר בתאונה קלה. "התקשרה אלי משהי שאני מכיר רה אמרה שלי שאושר עשה תאונה", היא משחזרת, "בעלה היה באי זור והבין שאופק עשה תאונה. באותו הרגע ניסיתי להשיג את בעלי, והוא לא ענה. אני הייתי בטוחה שאושר נפל וקם, ודמיינתי שאני רואה אותו מחזיק את היד על המדרכה. ברגע שהגעתי ראיתי המולה של אנשים ואמבולנס, שאושר כבר היה בפנים. אני צרחתי שאני רוצה לראות את הילד. ראיתי אותו בתוך האמבולנס, הוא היה נראה כסדר, אך הוא לא הגיב ולא תיקשר איתי. מיד נסעו איתו לבית חולים. רק אחרי שהגעתי לכילינסון הבנתי שהמצב קשה. הכניסו אותנו לחדר טראומה, ואחרי שעה יצא הרופא ואמר שמעלים אותו לניתוח כשי ניידר ושיעשו לו נקו, ושהפגיעה היא פגיעת ראש. המנתח אמר לאי חר מכן שהמצב הידרדר, ושפותחים לו את הגולגולת ושנלחמים על החיים שלו. הוא קרא לזה ניתוח מציל חיים. הייתי במצב נפשי קשה מאוד באותם רגעים".

היו רגעים שחששת שאולי חלילה הוא לא יצא מזה?
"חששתי מאוד מכן. אני זוכרת שאמרתי לבעלי שאני רועדת מפחה. כשהיינו בנסיעה לכיוון הבית שלנו לצורך התארגנות וחזרה לבית חולים, הוא אמר לי: חני, מי שמפחד לא מאמין. תאמיני מהנשמה מה שהכל יהיה בסדר, ולא לפחח. הוא ביקש שאני אאמין מכפנים כי אופק הוא ילד חזק. נשארתי אופטימית כל הזמן, היינו חייבים להיות אופטימיים. כל התקופה ההיא הייתה מטורפת, כי הגיעו אנשים כל היום לבית החולים, חברים שלו ושלנו, ואפילו עשו שיעורי תורה ליי דו. מרוב אנשים זה הגיע למצב שהיה קשה להיכנס לקומה. המקרה של אופק נגע בהרבה אנשים, כי בכל זאת מדובר בנער שנמצא בסכנת חיים. אפילו הנשים המבוגרות של השכונה שלנו היו מגיעות לבית חולים וסיפרו איך הוא היה עוזר להן להרים את השקיות בדרך הבטיחה".

לאחר הניתוח, למשפחה ולרופאים לא היה ידוע באיזה מצב אושר יתעורר, והאם תגרום לו פגיעה מוחית שתשפיע על עתיד חייו, אך ברגע שהתעורר הוא כבר הצליח לספק רגע של אופטימיות. "הוא ידע לקרוא גם את השם של הרופא ולזכור את הקוד של האייפד שלו", אומרת חני, "לאחר הניתוח הרופאים בקושי ידעו להגדיר מה יהיה מצבו ואם תהיה לו פגיעה עתידית. הם אמרו שצריך לקחת הכל בחי שבו, ושאין אפשר לדעת איך הוא יתעורר. הוציאו לו חלק מהגולגולת לשלושה חודשים. אחרי שהוא קרא את שם הרופא, זה נתן לנו תקווה. גם הרופא היה מאוד אופטימי. עם זאת, כשאופק התעורר הוא לא הבין מה קורה סביבו, הוא רק ידע לזהות אותנו. סיפרנו לו את מה שהוא ענה. לאחר מכן הוא עבר לבית לוינשטיין להמשך שיקום, שהיה לא פשוט".

ד"ר אמיר קרשנוביץ, מנהל היחידה לנורוכירורגיה בבית החולים שניידה, כבר ראה בחייו המקצועיים בארץ ובחו"ל עשרות מקרים

אופק אשר עם ההורים חני ושי צילום פרטי

נה וחצי חלפה מאז תאונת הדרכים הקשה, בה היה הנער המקסים אופק אשר הנפגע המרכזי והיחיד. סיפור פציעתו הקשה של אופק, או בן 15, נגע בהרבה אנשים, שהגיעו בהמוניהם לבית החולים והתפללו לשלומו. מה שהחל כתאונת אופניים חשמליים, שנראתה תחילה כתאונה קלה, נמשך בניתוחים מורכבים והליכי שיקום שנמשכו חודשים, שבסופם, אופק קיבל את חייו מחדש.
בראיון מיוחד מספרת אמו של אופק, חני, על מה שהתרחש בזמן התאונה ולאחר מכן, ועל ההחלמה של בנה, ועל התקופה הארוכה בה היא ובעלה שי נאלצו לחיות בין הבית לבתי החולים.
האירוע הקשה התרחש בחודש ינואר 2018, שבועיים לפני יום ההולדת ה-15 של אופק. הוא רכב על אופניו החשמליים, ובסמוך לקניון סירקין, מעד ונפל מהאופניים אל הכביש. עובר אורח ששהה במקום והיה עד לנפילה, אמר כי הנפילה נראתה קלה. אך אותו עד ראה לא ידע עד כמה מדובר בפגיעה קשה, ושאופק היה למעשה בסכנת חיים.
למזלו של אופק, עובר אורח אחר שהיה במקום, שהוא פראמדיק במקצועו, הבין את משמעות המכה שספג הנער, החל מיד לטפל ולבצע פעולות החיאה, ובמקביל הזמין אמבולנס שפינה את אופק בבהילות למרכז שניידה לרפואת ילדים. מחדר הטראומה במיון הוכה אופק לביצוע בדיקת MRI. שם פגשו ההורים את ד"ר אמיר קרשנוביץ, מנהל היחידה לנורוכירורגיה בשניידה, שהסכים להורים כי בנם סובל מנזק אקסונלי דיפוזי, שבמילים אחרות הכוונה לפגיעת ראש קשה מאוד ומסכנת חיים.
אופק הוכנס לחדר הניתוח לביצוע ניתוח נורוכירורגי חירום. במצב כזה נוצרת בצקת במוח והמוח למעשה מתנפח. המנתח, ד"ר קרשנוביץ, הוציא חלק מעצם הגולגולת של אופק, על מנת לשחרר לחץ וכן בוצע ניקו של הדימום. חמש שעות ארך הניתוח, חמש

אופק אשר וד"ר אמיר קרשנוביץ
ציילום באדיבות שניידר

המשך מהעמוד הקודם

כאלו שהסתיימו כמוות או במצבים שונים של פגיעה מוחית בלתי הפיכה. לרבריו, מעטים המקרים בהם מפגיעה כה חמורה במוח יוצאים ללא כל נזק או השלכה ארוכת טווח. "כמוכן שהקסדות מצילות חיים, קשה לרעת כמה היא מצילה מהפגיעה כי כל מקרה הוא בפני עצמו, אך היא בוודאות בולמת הרבה מהכוח של המכה. הקסדות הופכות חבלה קשה לנמוכה יותר", אומר ד"ר קרשנוביץ. "מה שמאוד נדיר במקרה של אופק זה ההתאוששות שלו, שהיא התאוששות של 100 אחוז. לא נשאר לו שום נזק, לא קוגניטיבי או נוירולוגי, ואת זה לא רואים הרבה. בהכחנה שלו המוח סבל מנזקים שהם כלתי הפיכים, ואנשים נשארים מאוד פגועים לאחר מכן. יש כאלו שמתים מכך, או נשארים צמח. יש גם כאלו שמתאוששים אך נשארים עם קושי בדי" בור או קושי חברתי. מה גרם להחלמה המלאה שלו? על זה קשה לי להצביע בדיוק, אך הטיפול הרפואי המקסימלי שהוא קיבל עזר מאוד, מעבר לכך יש השפעה גם מעצם היותו צעיר מאוד, הכושר הגופני, הגנטיקה ועוד".

הוא מסביר מדוע היה צורך בניתוח להוצאת חלק מהגולגולת שלו: "בפגיעות אלו יש בעיקר שתי נקודות של נזק: הנזק הראי-שוני מהמכה, שהיא קובעת מאוד את ההתאוששות אחר כך, והנזק המשני, שהוא מהנפחות של המוח שאין לאן לצאת, ושם זה המקום שאנחנו מתערבים בניקוז דימומים והוצאת חלקים מהגולגולת. בדי" גע שמוח מתנפח הוא נרחף לכל הצדדים וגורך לנזק לעורקים ולגזע המוח. למרות ההחלמה המלאה שלו, חשוב להבין שהוא יוצא דופן, ולא בהכרח שמקרה דומה יסתיים באותה החלמה, אז לכן חשוב לדי" כב בזהירות ולשים קסדה".

חני מספרת על הרגעים המיוחדים כאשפוז בבית לוינשטיין, שני משך כארבעה חודשים. "כשהגענו לבית לוינשטיין שי בעלי הציבי לאושר כל מיני אתגרים, וזה בא לידי ביטוי בכך שבשש שבועות, שעי-תיים בערך לפני ההשכמה, שי כבר היה עושה איתו סיבוב בוקר וקצת ספורט. הוא לא ויתר לאופק בכלל. בבית לוינשטיין ראו זאת בצדי" רה ראויה לשבח. בכלל, שי גר ברציפות במשך ארבעה חודשים וחצי בבית לוינשטיין, הוא ישן שם ולא עזב את אופק לרגע".

לא קל במשך כל חודשי השיקום גם ללוות את אושר וגם לנהל חיי משפחה.

"נכון, ולכן המשפחה תמכה בנו, והיו חברים קרובים מאוד שתמכו גם כן. מגלים בדרך את החברים האמיתיים שמלווים יד ביד. זה תהליך ארוך שלא נמשך שבוע או שבועיים. גם אני וגם שי בעלי עצמאים, והעובדים שלנו נרתמו לעזור לנו. יש לאופק שני אחים קטנים, משי ולירז, וזה קשה להסתרה. הייתה להם מטפלת שהגיעה פעם בשבוע, ובעיקר אמה שלי שהייתה קבוע אצלנו בבית".

עכשיו את מבינה יותר את כל החשש של ההורים מנושא האופנים החשמליים?

"בהחלט. גם אופק מסתכל על הנושא אחרת, ומי שהוא רוכב בלי קסדה הוא אומר שהוא לא נורמלי. אני גם אומרת להם שיחבשו קסדה כי החיים יקרים ושצריך להיזהר. אם לאופק הייתה קסדה הסיפור היה נראה אחרת. גם המנתח של אופק אמר שהמקום של הקסדה הוא משי מעות, אך עם זאת, אופק עברו מסמל את התקווה, ושצריך להמשיך להאמין גם אם יש אחוז אחד בלבד". ★

מה שמאוד נדיר במקרה של אופק זה ההתאוששות שלו, שהיא התאוששות של 100 אחוז. לא נשאר לו שום נזק, לא קוגניטיבי או נוירולוגי, ואת זה לא רואים הרבה" ד"ר אמיר קרשנוביץ

כל התקופה היא הייתה מטורפת, כי הגיעו אנשים כל היום לבית החולים, חברים שלו ושלנו, ואפילו עשו שיעורי תורה לידו. מרוב אנשים זה הגיע למצב שהיה קשה להיכנס לקומה. המקרה של אופק נגע בהרבה אנשים" חני אשר